

मृगयाकुशलः श्वा तु विश्वकटुः पुमानयम् ॥
इति शब्दरत्नावली ॥

श्वगणिकः, नि, श्वगणेन चरति यः । “श्वग-
चात् ठञ् च ।” ४।४।११ । इति ठञ् । श्वगणेन
चरति । श्वगणिकः श्वगणिकी श्वगणिकः
श्वगणिकी । इति सिद्धान्तकौमुदी ॥

श्वादन्तः, पुं, (श्वो दन्त इव दन्तो यस्य । “श्वो
दन्तदंष्ट्रेति ।” ६।४।१३७ । इत्यस्य वार्त्ति-
कोत्था दीर्घः ।) कुक्कुरदशनः । इति सिद्धान्त-
कौमुदी ॥

श्वानः, पुं, (श्वा एव । श्वन् + स्वार्ये भण् ।)
कुक्कुरः । इति शब्दरत्नावली ॥ (श्वनां समूहः
खण्डिकादित्वात् भञ् । कुक्कुरसमूहे, क्ली) ॥
श्वानचिह्निका, स्त्री, (श्वानप्रिया चिह्निका ।)
श्वनचिह्नी । इति राजनिर्घण्टः ॥

श्वानौ, स्त्री, (श्वान + स्त्रियां ङीष् ।) कुक्कुरौ ।
इति शब्दरत्नावली ॥

श्वापदः, पुं, (श्वन इव पदं यस्य । “श्वो दन्त-
दंष्ट्राकर्णकुन्दवराहपुच्छपदेषु ।” ६।४।१३७ ।
इत्यस्य वार्त्तिकोत्था दीर्घः ।) हिंस्रपशुः । इति
हेमचन्द्रः ॥ (यथा, विष्णुपुराणे । १।५।५१ ।

“श्वापदो हिंसुरो हस्ती वानरः पक्षिपक्ष्मः ।
शूदकाः पशवः षष्ठाः सप्तमास्तु सरीसृपाः ॥”)
व्याघ्रः । इति शब्दरत्नावली ॥

श्ववित्, [ध्] पुं, (श्वानं विध्यतीति । व्यध +
क्विप् । “नहि हतौति ।” ६।३।११६ । इति
दीर्घः ।) शव्यः । इत्यमरः ॥ सजारु इति
भाषा ॥ (यथा, मनुः । ५।१८ ।

“श्वविधं शव्यकं गोधां खड्गकूर्मशशांस्तथा ।
भक्षान् पक्ष्मखेष्वाह्वानुष्टांश्चैकतो दतः ॥”)

श्वविदुः, (ध्) पुं, (श्वानं विध्यतीति । व्यध + क्विप् ।
“नहि हतौति ।” ६।३।११६ । इति दीर्घः ।)

शव्यः । इत्यमरः ॥ सजारु इति भाषा ॥

श्वारः, पुं, (श्वा कुक्कुरः अश्व इव वाहनं यस्य ।)
भरवः । कुक्कुरवाहनत्वात् । इति कैचित् ॥

श्वसः, पुं, (श्वसित्यनेनेति । श्वस + करणे घञ् ।
यडा, श्वसितौति । श्वस + “श्वाहश्चेति ।” ३।

१।१४१ । इति णः ।) श्वसितम् । वायुः ।
इति हेमचन्द्रः ॥ तत्पर्यायः । प्राणः २ । इति
राजनिर्घण्टः ॥ (यथा, साहित्यदर्पणे । १।१४७ ।

“श्वासान् मुञ्चति भूतले विलुठति त्वन्मार्ग-
मालोकते

दीर्घं रोदिति विक्षिपत्यत इतः क्षामां भुजा-
वक्षरीम् ॥”)

रोगविशेषः । स तु बलवान् महापातकजः ।
यथा,—

“उन्मादश्च त्वचां दोषो राजयश्चाश्मरी तथा ।
श्वासश्च मधुमेहो हावुदरो पापसंज्ञकाः ॥

इति नारदोक्तम् ॥”
इति शुद्धितत्त्वम् । स च हीनबल उपपातकजः
यथा,—

“जलोदरयक्तग्रीहशूलरोगग्रन्थानि च ।

श्वासाजीर्णज्वरच्छर्दिभ्रममोहगलग्रहाः ।
रक्तावुदविसर्पाद्या उपपापोद्वा गदाः ॥”

इति मलमासतत्त्वम् ॥ * ॥

अथ श्वासाधिकारः । तत्र निदानमाह ।
“यैरेव कारणैर्हिंसा देहिनां संप्रवर्तते ।

तैरेव बहुभिः श्वासो व्याधिर्घोरः प्रजायते ॥”
श्वासस्य भेदानाह ।

“महोर्ध्वच्छिन्नतममुदभेदेस्तु पञ्चधा ।
भिद्यते स महाव्याधिः श्वास एको विशेषतः ॥”

पूर्वकूपमाह ।
“प्राग्भूतं तस्य हृत्पीडा शूलमाधानमेव च ।

प्रानासो वक्षवैरस्य श्वनिस्तोद एव च ॥” * ॥
संप्राप्तिमाह ।

“यदा स्रोतांसि संरुध्य मारुतः कफपूर्वकः ।
विश्वगजजतिसं रुहस्तदा श्वासं करोति सः ॥”

स्रोतांसि प्राणोदकावहानि । कफपूर्वकः कफः
पूर्वः प्रधानं यस्य सः । विश्वगजजति सर्वतो

विमार्गान् याति । संरुद्धः कफेन रुहमार्गः ॥ * ॥
महाश्वासस्य लक्षणमाह ।

“उद्यमानवातो यः शब्दवत् दुःखितो नरः ।
उच्चैः श्वसिति सन्नद्धो मत्तर्षभ इवानिशम् ॥

प्रनष्टज्ञानविज्ञानस्तथा विभ्रान्तलोचनः ।
विहताश्चाननो बहमूत्रवर्षा विशीर्णवाक् ॥

दीनः प्रश्वसितं चास्य दूरात् विज्ञायते भृशम् ।
महाश्वासीपष्टष्टस्तु क्षिप्रमेव विपद्यते ॥”

उद्यमानवातः ऊर्ध्वं नौयमानो वातो यस्य सः
शब्दवत् शब्दं बध्ना स्वात् कौटुकं स शब्दस्तद-
बोधयितुमाह । मत्तर्षभ इव उच्चैः श्वसितो-

त्यन्वयः । सन्नद्धः प्रानहः प्रानाहयुक्त इति
यावत् । ज्ञानं शास्त्रम् । विज्ञानं तदर्थविनि-

श्चयः । विशीर्णवाक् खलितवचनः । दीनः
ग्लानः । मारकथायं महाश्वासः ॥ * ॥ ऊर्ध्व-

श्वासमाह ।
“ऊर्ध्वं श्वसिति योऽत्यर्थं न च प्रत्याहरत्यधः ।

श्लेष्माहतमुखस्रोतः क्रुद्गन्धवहार्हितः ।
ऊर्ध्वं दृष्टिर्विपश्यन्तु विभ्रान्ताश्च इतस्ततः ।

प्रमुञ्चन् वेदनात्तं श्वकास्यो रतिपीडितः ॥
ऊर्ध्वं श्वासे प्रकुपिते ह्यधः श्वासो निरुध्यते ।

मुञ्चतस्ताम्यतयोर्ध्वं श्वासस्तस्यैव हन्त्यसून् ॥”
सर्वेषु श्वासेषु ऊर्ध्वं श्वसते । अथ अत्यर्थमिति

विशेषः । न च प्रत्याहरत्यधः न श्वासमधः
करोति । श्लेष्माहतत्वादि । श्लेष्मणा आहतं

यन्मुखं स्रोतांसि च तैः क्रुद्गो यो गन्धवहस्ते-
नार्हितः । विपश्यन् इतस्ततो विकृतं यथा

स्यादेवं पश्यन् । अधः श्वासो निरुध्यते श्वासो
नाधः प्रवर्तते इत्यर्थः ॥ * ॥ ऊर्ध्वं श्वासस्यारि-

ष्टस्य लक्षणमाह । मुञ्चतो मोहं प्राप्नुवतः
ताम्यतो ग्लानिं प्राप्नुवतश्च ऊर्ध्वं श्वासः असून्

प्राणान् हन्ति । तस्यैवेति न तु मोहग्लानि-
रहितस्य ॥ * ॥ क्रिन्नश्वासमाह ।

“यस्तु श्वसिति विच्छिन्नं सर्वप्राणैर्न पीडितः ।
न चाश्वसिति दुःखार्त्ता मर्मच्छेदरुजार्हितः ॥

प्रानाहस्तेदमूर्च्छार्त्ता दह्यमानेन वस्तिना ।
विप्रुताच्च परिचौषः श्वसन् रक्तैकलोचनः ॥

विचेताः परिश्रुतास्यो विवर्णः प्रलपन्नरः ।
क्षिन्नश्वासेन विच्छिन्नः स शीघ्रं विजहात्यसून् ॥”

विच्छिन्नं सविच्छेदम् । सर्वप्राणैर्न यावदहलेन ।
मर्मच्छेदरुजार्हितः हृदयशिरश्छेदवेदनयैव

पीडितः । दह्यमानेन वस्तिना उपलक्षितः ।
विप्रुताच्चः अशुपुर्णनेत्रः । विचेता उद्दिग्ध-

चित्तः । क्षिन्नश्वासेन विच्छिन्नः सः । यस्तु
श्वसिति विच्छिन्नमित्यादिलक्षणयुक्तो यः स

नरश्चिह्नश्वासेन विच्छिन्नः पीडितो बोधव्य
इत्यर्थः । मारकथायं विच्छिन्नश्वासः ॥ * ॥

तमकश्वासमाह ।
“प्रतिलोमं यथा वायुः स्रोतांसि प्रतिपद्यते ।

श्रीवां शिरश्च संगृह्य श्लेष्माणं समुदीर्य च ॥
करोति पीनसन्तेन कण्ठे घुर्घुरक तथा ।

अतीव तीव्रवेगश्च श्वासं प्राणप्रपीडकम् ॥
प्रताम्यति स वेगेन त्रस्यते संनिरुध्यते ।

प्रमोहं कासमानय स गच्छति मुहुर्मुहुः ॥
श्लेष्मणा सुच्यमानेन भृशं भवति दुःखितः ।

तस्यैव च विमोक्षान्ते मुहुर्लभते सुखम् ॥
तथास्योदसते कण्ठः कृच्छ्राच्छन्नोति भाषितुम्

न चापि निद्रां लभते शयानः श्वासपीडितः ॥
पार्श्वं तस्यावगृह्णाति शयानस्य समीरणः ।

आसीनो लभते सौख्यमुष्णश्चैवाभिनन्दति ॥
उच्छ्रितासो ललाटेन क्षिद्यता भृशमार्त्तिमान्

विश्रुक्तास्यो मुहुः श्वासो मुहुर्वायवधस्यते ॥
मेघाम्बुशीतप्राग्वातैः श्लेष्मलेष विवर्धते ।

स याप्यस्तमकः श्वासः साध्यो वा स्यान्नवो-
न्यितः ॥”

संगृह्य व्यथया समुदीर्य वर्धयित्वा । पीनसं
नासास्त्रावम् । तेन श्लेष्मणा घुर्घुरकं घुर्घुर-

शब्दम् । प्राणप्रपीडकं प्राणाधिष्ठानहृदय-
प्रपीडकम् । प्रताम्यति तमसि प्रविशतीव ।

वेगेन श्वासवेगेन । संनिरुध्यते निश्चेष्टो भव
तीति चक्रः । संनिरुध्यते श्वास इति जेज्जटः ।

श्लेष्मणा संसुच्यमानेन । सुखं सुखमिव । उदं-
सते व्यथितो भवति । शयानः शय्यानिहिताङ्गः

अवगृह्णाति पीडयति । उष्णश्चैवाभिनन्दति
इत्यनेन तमको वातकफारब्ध इति बोधव्यम् ।

उच्छ्रितासः शूनासः । ललाटेन स्त्रियता
उपलक्षितः । अवधम्यते गजारुदस्यैव सर्वगार्ध

चाख्यते ॥ * ॥ तमकस्यैव पित्तानुबन्धजनित-
ज्वरादियोगेन प्रतमकसंज्ञामाह ।

“ज्वरमूर्च्छापरौतस्य विद्यात् प्रतमकं तु तत् ।
उदावर्त्तं रुजोऽजीर्णक्षिन्नकायनिरोधतः ॥

तमसा वर्धतेऽत्यर्थं शीतेवाशु प्रशाम्यति ।
मज्जतस्तमसी चास्य विद्यात् प्रतमकं तु तत् ॥”

क्षुद्रश्वासमाह ।
“रूक्षायासोऽयः कोष्ठे क्षुद्रो वात उदीरयन् ।

क्षुद्रासेन सोऽत्यर्थं दुःखेनाङ्गप्रवाधकः ॥
हिनास्त्रं न च गात्राणि न च दुःखो यथेतेरे ।